

Γέρων Παΐσιος, «Αυτοί που δεν είναι καλά πνευματικά, είναι μερικοί ιερωμένοι που σπουδάζουν ψυχολογία, για να βοηθήσουν τις ψυχές»

«Αυτοί που δεν είναι καλά πνευματικά, είναι μερικοί ιερωμένοι που σπουδάζουν ψυχολογία, για να βοηθήσουν τις ψυχές (με ανθρώπινες τέχνες). Και το παράξενο είναι που οι δάσκαλοί τους οι ψυχολόγοι δεν πιστεύουν στον Θεό και δεν παραδέχονται ούτε ψυχή, ή την παραδέχονται με ένα δικό τους τρόπο (σχεδόν όλοι). Από αυτήν την πράξη τους **οι κληρικοί αυτοί φανερώνουν ότι πνευματικά είναι άρρωστοι και έχουν ανάγκη από Αγιοπατερικές εξετάσεις,** και, αφού θεραπευθούν, τότε θα διακρίνουν και μόνοι τους το άρρωστο αυτό πνεύμα και θα γνωρίσουν παράλληλα και τη θεία Χάρη, για να χρησιμοποιούν στο εξής τις ψυχές που πάσχουν την θεία ενέργεια και όχι τις ανθρώπινες τέχνες.

Όταν ο άνθρωπος βοηθηθεί να πιστέψει στο Θεό και στη μέλλουσα ζωή, την αιώνιο – συλλάβει δηλαδή το βαθύτερο νόημα της ζωής – και μετανοήσει, αλλάξει ζωή, έρχεται αμέσως η θεία παρηγοριά με τη Χάρη του Θεού, η οποία αλλοιώνει τον άνθρωπο, **διώχνοντας και όλα τα κληρονομικά του.** Έτσι έγινε σε

πολλούς ανθρώπους που μετανόησαν, αγωνίστηκαν με φιλότιμο ταπεινά, χαριτώθηκαν, έγιναν και Άγιοι και τους προσκυνάμε τώρα με ευλάβεια και ζητάμε και τις πρεσβείες τους, ενώ πριν είχαν πολλά πάθη και κληρονομικά.

Επί παραδείγματι, ο Όσιος Μωυσής ο Αιθίοψ, ενώ πριν ήταν ο πιο αιμοβόρος ληστής, **με κληρονομική κακία**, μόλις πίστεψε στον Θεό, **μετανόησε, ασκήθηκε, έφυγαν όλα τα πάθη**, τον επισκέφθηκε η **Χάρις του Θεού** και αξιώθηκε να λάβει ακόμα και το προφητικό χάρισμα. Πέρασε δε στην ευαισθησία ακόμα και το Μέγα Αρσένιο, ο οποίος ήταν από τη μεγαλύτερη αρχοντική οικογένεια της Ρώμης, με κληρονομικές αρετές και επιστημονική μεγάλη μόρφωση.

Επομένως, το παν είναι η Χάρις του Θεού και την ψυχή μπορεί να την βοηθήσει μόνο χαριτωμένος Πνευματικός, με πίστη, που αγαπάει την ψυχή και την πονάει, γιατί γνωρίζει τη μεγάλη της αξία, την βοηθάει στη μετάνοια, την ξαλαφρώνει με την εξομολόγηση, την ελευθερώνει από το άγχος και την οδηγεί στον Παράδεισο ή πετάει το λογισμό με τον οποίο βασανίζει την ευαίσθητη ψυχή ο πονηρός, και θεραπεύεται.

Δεν υπάρχει μεγαλύτερη αρρώστια στον κόσμο από το λογισμό, όταν δηλαδή πείσει ο διάβολος τον άνθρωπο με λογισμούς ότι δεν είναι καλά. Όπως δεν υπάρχει και ανώτερος γιατρός σ' αυτές τις περιπτώσεις από τον έμπειρο Πνευματικό, που εμπνέει εμπιστοσύνη με την αγιότητά του και πετάει αυτούς τους λογισμούς από τα ευαίσθητα πλάσματα του Θεού και θεραπεύει ψυχές και σώματα δίχως φάρμακα, με τη Χάρη του Θεού, και τις εξασφαλίζει και τον Παράδεισο».

Γέροντος Παϊσίου "Επιστολές" α' έκδοση 1994, σελ. 102-103. Σημειώνω, εδώ, ότι πρόκειται για κείμενα που ο ίδιος ο γέροντας έγραψε με το χέρι του, κι αυτό έχει σημασία.

Απόσπασμα από το βιβλίο του Σωτήρη Αδαμίδη: "Θεραπευτική των πατέρων & ψυχανάλυση"*

http://aktines.blogspot.com/2012/01/blog-post_2765.html#more